

Sogneblad

Skt. Elisabeths Kirke i Holbæk
nr. 2, 4. årg, 2015

Kraften fra det Høje

*Kraften fra det høje,
Guds Ånd, os sammenføje,
fra øst til vest, fra syd til nord,
til gæster ved vor Herres bord!
Takker alle Gud for Hans gave!
N.F.S. Grundtvig*

Kære menighed. Eventuelle uopmærksomme læsere beder jeg om ikke at forveksle: "Kraften fra det høje" med "kræften fra...", ja, hvor kommer den egentligt fra?" Refleksionen handler om KRAFTEN. Fra det høje. Fra Gud.

For ikke så mange uger siden, mens vi stadigvæk befandt os i fastetiden, bad jeg tit om en frugtbar forberedelse til Påsken. Nu har tiden flyttet sig i den grad frem ad, at vi sammen med den formåede at nærme os Påsketidens afslutning. Ledsaget af Kraften fra det høje.

I mange sammenhænge søger vi noget, som kan opfattes som en rød tråd igennem de begivenheder og situationer, som har en betydning for os. Her er den røde tråd ikke blot "noget", men netop Kraften fra det høje. Helligånden. Det er den samme Ånd, i hvis kraft stenen blev væltet bort fra Graven. Det er den samme Ånd, som inspirerede

Maria Magdalene og de andre kvinder til at tage ud til Graven – skønt de troede, deres formål med denne udflugt var noget helt andet. Det er den samme Ånd, som overbeviste Apostlene om, at Jesus er opstanden. Det er den samme Ånd, som efter Jesu Himmelfart holdt Maria, Jesus Moder og disciplene sammen og på Pinsedagen fik dem til virkeligt at gå ud i al verden (og alligevel holde sammen) og forkynde det Guds Rige, som Jesus bliver ved med at bygge iblandt os. Det er den samme Ånd, som fik dem til at tro på, at den tidlige forfølger af de kristne – Saulus lærte Kristus at kende og siden blev han Paulus - den mest nidkære apostel.

Hvad har Kraften fra det høje at byde os – de katolske menigheder på Vestsjælland? Ligesom den gang – for snart 2000 år siden - også i dag overbeviser Helligånden os om, at den tomme Grav betyder, at Jesus lever og korset er ikke længere et fornedrelses-, men et sejrstejn. Helligånden holder os kærligt sammen, når vi af og til får lyst til at gå hver til sit; sætter os i gang, når vi dårligt kan se meningen med at involvere os; får os til at overvinde uoverensstemmelserne, når de sker som en alvorlig prøvelse for os; giver os styrken, når vi føler os svage og parate til at opgive. Helligånden overrasker os med sejrene, mens vi forventede nederlag; lærer os at være ydmyge, når vi fejlagtigt tror, at vi kan selv. Uden om Gud.

Situationer kan være forskellige: både dem, der udspiller sig i vore fællesskaber og dem, der først og fremmest berører enkelte af os. Helligånden åbner vore øjne og får os til ikke at vende os bort, når der er behov for vort engagement.

I det katolske kirkeliv – både på landsplanen og indenfor vore egne menigheder går vi nye tider i møde: Bispedømmets Strukturplan, som – som den foreløbigt ser ud – kommer til at berøre vore menigheder i et noget mindre omfang, end oprindeligt tænkt. Det går nu i denne retning med denne plan, at Slagelse og Holbæk menigheder forbliver i den samme pastorale enhed (oprindeligt har man tænkt, at Slagelse skulle sambetjenes med Ringsted og Holbæk med Roskilde). Menigheden i Kalundborg – hvis planen i dens nuværende udgave gennemføres – er stillet til ikke længere at være en selvstændig menighed. Kirken påtænkes lukket med satsning på et messested, hvor søndagsmesserne vil blive fejret hver anden søndag. Rent geografisk påtænkes menigheden i Kalundborg at blive inkluderet i menigheden i Slagelse. Samtidig kan man let forvente, at enkelte personer (eller familier) vælger at løse sognebånd til menigheden i Holbæk. Set med mine subjektive øjne, samt med de fleste kalundborgske øjne ville det være mest ønskeligt, at både Sankt Mariae kirke og dens menighed bestod som hidtil. Vi må se.

Sikkert er, at vi både som hele bispedømmet og som de enkelte menigheder – også de vestsjællandske menigheder – får i en særlig grad brug for Kraften fra det højes bistand. Egentligt ikke blot en bistand, som en støtte til et menneskeligt projekt, men en bistand til at vi kan forstå, at vi som Kirken i Danmark kaldes til at følge Helligånden i Hans Guddommelige projekt. Uanset, hvor vore personlige følelser ligger. Men også med megen forståelse for dem, for hvem den nye plan er forbundet med smerte og usikkerhed. Specielt med tanken om, at nogle iblandt os kommer til at føle sig usikre, er det væsentligt, at de to større menigheder i området udviser kærlighed og åbenhed for vore brødre og søstre fra den mindste menighed, som vil søge ind i deres nye fællesskaber ved at slutte sig til enten Slagelse eller Holbæk. I hvert fald her kan vi alle sammen have en positiv indflydelse på processen ved at være åbne fra den ene side ved at tage imod nye ansigter og parate til at bidrage til de nye fællesskaber fra den anden side. Således, at vi i den sidste ende efter en ikke alt for lang tid ikke længere behøver at tale om "siderne".

Må Kraften fra det høje virkelig os sammenføje.
p. Michal

Barmhertighedens år

Logoet for Barmhertighedens år:
"Barmhertig som faderen"

"Jesus Kristus er Faderens barmhertigheds ansigt. Disse ord kan meget vel opsummere den kristne tros mysterium. Barmhertigheden er blevet levende og synlig i Jesus af Nazaret og når sin kulmination i ham".

Sådan indleder pave Frans sin bulle "Misericordiae vultus". I den giver han baggrunden for det Barmhertighedens år, som officielt indledes den 8. december 2015. Bullen, som blev præsenteret den 11. april, kan allerede læses nu på engelsk og andre sprog på hjemmesiden for Barmhertighedens år: www.iubileummisericordiae.va

Logoet og mottoet "Vær barmhertige, som jeres Fader er barmhertig" (Luk 6,36) er dækkende for, hvad Barmhertighedens år handler om: Mottoet inviterer os til at følge den barmhertige Faders eksempel, som beder os om ikke at dømmе eller fordømme, men derimod give tilgivelse og kærlighed uden grænser (Luk 6, 37-38).

Logoet viser Kristus, der har taget en fortabt sjæl på sine skuldre som tegn på, at det er Kristi kærlighed, som fuldender mysteriet om at Han blev menneske. Dette mysterium kulminerer i, at Han frelser mennesket – også os.

Bemærk, at den gode hyrde, Kristus, deler det ene øje med mennesket på Hans skuldre: Kristus ser med menneskets øjne – og mennesket får mulighed for at se med Kristi kærlige øjne.

Lad os sammen bede for et frugtbart Barmhertighedens år.

Af Birgit Bidstrup Jørgensen

Vandrehistoriernes kraft

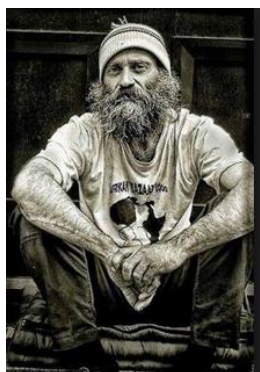
Vi kender dem, vandrehistorierne! De griber os og får os til at undre os. Nogle vandrehistorier indeholder ondsindet sladder, som latterliggør eller bagvasker vore medmennesker, så vi morer os på deres bekostning eller måske ikke rigtig tør stole på dem længere.

Andre er næsten lidt for gode til at være sande. Eller er de? Der er altid et gran af sandhed i vandrehistorier, som gør, at de rammer os. Ofte på et ømt sted. Måske derfor bliver de netop vandrehistorier, der går fra mund til mund. Nogle af dem gennem generationer – som nu den mest kendte af dem alle, vores Bibel med fortællingerne om, hvordan Gud skabte verden, og hvordan Gud elskede os så højt, at han gav sin Søn for os, for at vi ikke skulle fortabes, men have evigt liv.

Den hjemløse sognepræst

En vandrehistorie, som spredte sig med lynets hast på Facebook handler om en præst:

En søndag morgen forklædte pastor Jeremiah Steepék sig som hjemløs og gik hen til den store kirke med 10.000 medlemmer, hvor han skulle indsættes som sognepræst under gudstjenesten. Han vandrede rundt i den kirke, hvor han snart skulle tjene som præst, mens den fyldtes op af den store menighed. Kun 3 af de mange hilste på ham. Han bad folk om småpenge til at købe mad. Ingen i kirken gav ham nogen. Han gik frem mod alteret for at sætte sig foran i kirken og blev bedt af kirketjenerne om at sætte sig i baggrunden. Han hilste på menigheden – kun for at blive mødt af stirren og ubehagelige blikke fra mennesker, der så ned på ham og dømte ham.

Mens han sad bag i kirken, fulgte han gudstjenesten, indtil de kom til meddelelserne. Da rejste

nogle fra menighedsrådet sig op og bekendtgjorde, at de nu kunne præsentere den nye sognepræst: ”Vi har nu den glæde at præsentere jer for pastor Jeremiah Steepék”. Menigheden så sig omkring, og klappede i glæde og forventning. Da rejste den hjemløse mand i baggrunden sig op og begyndte at vandre op ad midtergangen. Ingen klappede længere. Alles øjne var rettet imod ham. Han gik op til alteret, tog mikrofonen fra menighedsrådets formand (som var indviet i, hvad der skulle ske), ventede lidt og sagde så:

”Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig. Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj? Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig? Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig. (Matt 25, 34-40)

Efter at han havde fremsagt dette, så han på menigheden og fortalte dem om alt, hvad han havde oplevet den morgen. Mange begyndte at græde og mange hoveder bøjede sig i skam. Så sagde han: ”I dag ser jeg en forsamling af mennesker – ikke Jesu Kristi Kirke. Verden har mennesker nok, men ikke nok disciple af Jesus Kristus. Hvornår vil I omvende jer og beslutte jer til at blive disciple?”

Så afsluttede han gudstjenesten for denne søndag.

At være kristen er mere end noget, man bare kan kalde sig. Det er noget man lever på og deler med andre.

Nu findes der faktisk ikke nogen pastor Jeremiah Steepok. Han er en fiktiv person – men har til trods herfor sin egen Facebookside, som deler budskabet fra den fiktive kirke den fiktive søndag og sørger for, at den virkelige hovedpersons, Jesu budskab stadig bliver forkyndt på denne måde, hvor det får os til at se skamfuldt på os selv, når vi sætter os i den menigheds sted. For vi kender jo nok til at møde hjemløse, ikke?

En helt anden vandrehistorie er ganske sand. Dens ophav er vores pave Frans, og den er fortalt af ham selv. Som præst og kardinal i Buenos Aires, før han blev valgt til pave, hørte Jorge Bergoglio, som hans navn var dengang, ofte skriftemål. Under skriftemålet spurgte han ofte ind til den angrende synder, dels for at finde ud af, om angeren var ægte, dels for at fornemme, hvor dybt den egentlig stak. Så kunne han finde på at spørge den skriftende, om han havde mødt en tigger den dag. "Ja da", det havde de fleste. Der var jo mange tiggere. "Men gav du ham noget?" spurgte Bergoglio. Hvis den skriftende så svarede "Ja", spurgte paven: "Så du tiggeren i øjnene, da du gav ham din almisse?" Ikke mange kunne svare ja til dette.

Bergoglio vidste, at dét at være den, som har meget og giver en lille almisse til én, som har meget lidt, fremkalder forlegenhed hos giveren. Måske fordi han ikke giver mere, skønt han godt kunne undvære det, men giveren kan i hvert fald ikke magte, at modtageren fælder den dom over ham: Fedthas. Måske fordi giveren ikke særlig godt tåler at se den andens elendighed. Elendighed lugter ligesom. Den skal man holde sig på afstand af. Ikke blive smittet af den. Mest måske fordi det at se den anden i øjnene er et tegn på anerkendelse, på et menneskeligt ligeværdigt møde, som gør vold på den følelse, giveren er opfyldt af, at

den anden ikke er lige så meget værd som han selv, der har noget at give af. Han har klaret sig godt. Den anden er mislykket. Hvordan kan de være ligeværdige? Det kan man ikke bare betale sig fra. Det kalder på næstekærlighed. Som oftest er det ret svært at fange tiggeres blik. De kigger ned, når de modtager og takker. Måske for at beskytte sig for foragten i de giveres blik, som betaler sig fra deres dårlige samvittighed på vej hen i skriftestolen, og som på den måde gør tiggeren til et middel for at få det bedre med sig selv?

Til bod kunne den kloge kardinal Bergoglio godt finde på at bede den tilgivne synder om at gå hen og give en almisse til en tigger og se ham i øjnene imens. Se, det er en rigtig bodsgang.

Om den hl. Moder Teresa af Calcutta går for øvrigt den vandrehistorie, at hun blev spurgt, hvor meget man så egentlig behøvede at give, før det var godt nok? "Giv," sagde Moder Teresa. "Giv, til det gør ondt". Mon ikke, det også var det, Jesus mente, da han fortalte om dommen ved verdens ende, som det er beskrevet i Mattæus-evangeliet?

Tænk, hvis den vandrehistorie om at give de sultne at spise, de tørstige at drikke etc. virkelig greb os og alle mennesker om hjertet, så vi gav, til det gjorde ondt. Hvad kunne vi så ikke selv komme til at modtage? Intet mindre end Guds rige på jord. Og vandrehistorien om den forklædte præst kunne endelig lægge sig til hvile.

Lad os alle gå ud og videregive den største vandrehistorie af dem alle: Kristus er opstanden, og vi skal opstå med Ham!

Af: Birgit Bidstrup Jørgensen

Vi har modtaget følgende indlæg:

Sankt Vincent Grupperne har brug for medlemmer!

Sankt Vincent Grupperne (SVG) har i over 50 år ydet humanitært hjælpearbejde primært i udviklingslande. Vi fokuserer på hjælp til mindre projekter – projekter, som oftest 'glemmes' af de større organisationer. SVG støtter uanset race, tro, køn eller nationalitet.

For at vore gavegivere fremadrettet har mulighed for skattefradrag for gaver til SVG, skal vi på forlangende af SKAT have 300 kontingentbetalende medlemmer.

Derfor vil vi opfordre dig om at blive medlem. Medlemskontingentet er kun kr. 50,- årligt og kan indbetales på vores girokonto 3047-1097164 sammen med et eventuelt bidrag. (mærk indbetalingen med 'kontingent + bidrag').

Der er mere information om SVG's arbejde på vores hjemmeside www.vincentgrupperne.dk Vi håber, at du vil blive medlem og dermed sikre fortsættelsen af vores arbejde.

Poul Skallerup Formand for Sankt Vincent Grupperne

Børneundervisning

Datoer for efterårets børneundervisning vil ligge i kirken og på hjemmesiden i begyndelsen af august. Tak til alle forældre, som bragte deres børn til undervisning her i foråret – og især tak til alle jer engagerede børn, som vi har været så glade for at undervise!

Kærlig hilsen Annelies og Birgit

Messer i Skt. Elisabeths Kirke

Lørdag kl. 15.30: Søndagsmesse

1. Lørdag i måneden kl. 15.10: Rosenkrans
Ingen messe på søndage.

Onsdag kl. 17.30: Hverdagsmesse og vesper.

Se i øvrigt opdateret kalender på hjemmesiden www.katolsk-vestsj.dk. Her findes også opslag om andre arrangementer, herunder katekeser for voksne

MAJ	
23.05.	Pinse, Undervisning
30.05.	Den hellige Treenigheds Fest
JUNI	
06.06.	Kristi Legems og Blods Fest
13.06.	11. Alm. Søndag
20.06.	12. Alm. Søndag
27.06.	Peter og Paulus Apostle
JULI	
04.07.	14. Alm. Søndag
11.07.	15. Alm. Søndag
18.07.	16. Alm. Søndag
25.07.	17. Alm. Søndag
AUGUST	
01.08.	18. Alm. Søndag
08.08.	19. Alm. Søndag
15.08.	Jomfru Marias optagelse i Himlen
22.08.	21. Alm. Søndag
29.08.	22. Alm. Søndag

